

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Пловдив, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Ст.К.Черешарова
като разгледа докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за възобновяване № 20215000600637 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

С Присъда № 26007/10. 02. 2021 г., по НОХД № 296/202020 г. на Районен съд – Асеновград осъденият М. В. В. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 198, ал.1 от НК, като на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК е осъден на 2 години лишаване от свобода, чието изпълнение съобразно чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.59, ал.1, т.1 и ал.2 от НК е приспаднато времето, през което осъденият е бил задържан и с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, като по чл.189, ал.3 от НПК са му възложени направените разноси от досъдебното и съдебното производство.

С Решение № 143/09.11.2021г. по ВНОХД № 1234/2021 г., Пловдивският окръжен съд е изменил присъдата, като е ПРЕКВАЛИФИЦИРАЛ извършеното от подс. М.В. В. деяние като опит по чл.198, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК, като го е признал за невинен и го е

оправдал по първоначалното обвинение да е довършил изпълнителното деяние на престъплението и е НАМАЛИЛ на основание чл.58, б.“а“, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, наложеното му наказание от 2 години на 1 година лишаване от свобода и е потвърдил присъдата в останалата ѝ част. Присъдени са и допълнителните разноси.

В шестмесечен срок от влизане на съдебния акт в сила, на 17.12.2021 г., на основание чл.419, вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК е постъпило искане за възобновяване на наказателното производство от адв. А.Б. от АК – Пловдив като защитник на осъдения В..

В искането за възобновяване се твърди, че в хода на наказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с постановените съдебни актове в нарушение на материалния и процесуален закон.

Основното възражение е срещу постановения въззивен съдебен акт, който не отговаря на изискванията в чл.339, ал.2 от НПК, защото не са обсъдени задълбочено изложените доводи от защитата във въззивната жалба и в съдебно заседание по отношение на събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства, сред които се открояват сериозните противоречия в показанията на основните свидетели, присъствали на инкриминирания инцидент, необективно е анализирано съдържането на видеозаписите от охранителните камери на местопроизшествието, които подкрепят тезата на подсъдимия, че е бил нападател от пострадалия, а не обратното с цел да отнеме златния синджир от врата му.

Не са съобразени и допуснатите на досъдебното производство процесуални нарушения, като се посочва, че извършените разпознавания на подсъдимия са осъществени в нарушение на изискванията на чл.170 от НПК, тъй като разпитите на разпознаващите лица не са били проведени непосредствено преди извършване на тези действия, а по-късно. Възражава се срещу кредитираните заключения на изготвените по делото ФХЕ и СОЕ, поради приобщаването на инкриминираната вещ с непредвиден по НПК способ – с протокол за доброволно предаване, въпреки което е била обект на анализ. Разследващите органи са разгласили на пострадалия данни по делото за изготвена експертиза, без разрешението на наблюдаващия прокурор по чл.198 от НПК, в нарушение на чл.11, ал.1 и ал.2 от НПК.

На следващо място се твърди, че материалният закон е бил приложен неправилно, тъй като от страна на осъдения е бил налице доброволен отказ от довършване на престъплението по смисъла на чл.18, ал.3, б.„а“ от НК, което прави деянието му несъставомерно и следва да бъде оправдан по повдигнатото обвинение.

В тази връзка се иска възобновяването на наказателното производство и отмяна на въззивното решение, като на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК подсъдимият бъде оправдан в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или алтернативно на основание чл. 425, ал.1, т.1, вр. чл. 348, ал.1, т.2 от НПК да се върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния или въззивния съд.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция осъденият В. се явява лично и със своя защитник – адв. Б., като заявяват, че поддържат искането си във връзка с изложените в него съображения.

Представителят на АП - Пловдив, намира искането за възобновяване за неоснователно и моли съда да го остави без уважение.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с направените оплаквания в искането за възобновяване, намира и приема за установено, следното:

ИСКАНЕТО Е НЕОСНОВАТЕЛНО.

Твърди се, че в хода на наказателното производство са били допуснати съществени и неотстраними процесуални нарушения по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 от НПК, във връзка с постановления от въззивната съдебна инстанция акт, довел до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия и защитата по повод обсъждането на съставомерността на вмененото престъпление, в резултат на което е нарушен и материалният закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2, вр. ал. ал.2, вр. ал.3, т.1 и т.2 от НПК.

Прави впечатление, че част от изложените доводи в искането за възобновяване е насочено към необоснованост на фактическите изводи на въззивната инстанция по фактите, което не би могло да бъде основание за извършване на касационна проверка по реда на възобновяване на наказателното производство.

Същевременно остава задължението да се провери, дали районният и окръжният съд в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата на НПК, са взели всички мерки за разкриване на обективната истина по смисъла на чл.13 от НПК.

Настоящият състав намира, че не са налице подобни процесуални нарушения, налагащи отмяната на горепосочения съдебен акт и изискващи оправдаването на осъденото лице в рамките на фактическите положения по влязлата в законна сила присъда или алтернативно връщането на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

На първо място, на досъдебното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения във връзка със събирането и приобщаването към делото на гласните, писмените и веществени доказателства.

Протоколите за доброволно предаване не са предвидени като способи за доказване в чл. 136, ал.1 от НПК, но същите имат характера на писмено доказателствено средство, което удостоверява обективирания в него действия, а именно обстоятелството, че от пострадалия А.Г. е била предадена доброволно на разследващия орган инкриминираната вещ, тъй като след инцидента е останала в него. Същата е била описана подробно в първоначалните му показания като свидетел, а и след предаването ѝ като веществено доказателство е станала обект на анализ в заключенията на изготвените експертизи. В тях, не се установява никакво несъответствие в нейните външни белези и грамаж, видими и при извършения оглед и заснемане на веща от експертите^[1]. Отделен е въпросът, че различието в заключенията им за съдържанието на благороден метал /стойност/ се дължи на използваните методи за анализ, което е подробно изяснено от тях впоследствие и в съдебно заседание.

На следващо място, разпоредбата на чл.170 от НПК изисква непосредствено преди да се извърши разпознаването, свидетелите да бъдат разпитани дали познават лицето, което предстои да разпознаят и да опишат неговите особености, по които могат да го разпознаят, обстоятелствата, при които са наблюдавали това лице и състоянието, в което са се намирали при неговото възприемане. И това е предвидено от законодателя, с оглед на преценка от страна на разследващите органи, дали представените от тях

данни са достатъчни, за да реализират подобен способ за доказване. Свидетелите А.Г., Г.К. и С.К. са били разпитани за визираните от законодателя обстоятелства на 26.11.2019г., като на 27.11.2019г. са извършени разпознаванията. В този смисъл не е нарушено изискването за непосредственост на така проведените разпити, тъй като веднага на следващия ден е организирано и проведено разпознаването, като в изготвените протоколи, свидетелите отново са посочили белезите, по които са разпознали това лице – обв. В., съвпадащи с първоначалното дадено от тях негово описание^[2].

Не е нарушен и принципа за неразгласяване на материалите от разследването от разследващия орган във връзка с резултата от изготвените експертизи, без разрешението на наблюдаващия прокурор, регламентиран в чл. 198, ал.1 от НПК, тъй като св. Г. се явява и пострадал. Сред неговите права в чл. 75, ал.2 от НПК е посочено, това да бъде информиран за хода на наказателното производство^[3]. Съвсем логично е да му се поясни и причината, поради която се налага да бъде предоставена от него за ново изследване и анализ инкриминираната вещ – за назначаване на допълнителна или повторна експертиза. А това е и указано от наблюдаващия прокурор и на разследващия орган.

На второ място, не отговаря на процесуалната действителност и твърдението, че решението на въззивния съд не е съобразено с изискванията на чл. 339 от НПК, защото в него, след разглеждането на мотивите на районния съд, макар и в по-кратък обем е направен самостоятелен фактологичен и правен разбор на инкриминираното деяние.

Обсъдени са показанията на основните свидетели – очевидци на инкриминираните събития, както и защо са кредитирани тези на пострадалия Г. и неговия приятел К. и в съответната им част на Г. и К., които на свой ред са приятели на подсъдимия. От важно значение се явява и заключението на назначената на въззивното съдебно следствие съдебно-техническа експертиза на записа от видеокамерата на местопроизшествието за протичането на инкриминираните събития, която подкрепя показанията на пострадалия и на св. К..

Даден е и отговор, защо не се възприемат основните доводи във въззивната жалба, концентрирана в насоката, визирана и пред настоящата

извънредна инстанция за допуснати съществени процесуални нарушения в протеклото наказателно производство, както и за несъставомерност на престъплението на подс. В. по чл. 198, ал.1 от НК.

На трето място, законосъобразно е преквалифицирано извършеното от осъдения В. престъпление като опит по чл.198, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК като е признат за невинен в това да е довършил изпълнителното деяние и е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение.

В унисон с трайната съдебна практика е посочено, защо в конкретния случай сме изправени пред хипотезата на довършен опит за грабеж, като престъплението е останало недовършено по независещи от дееца причини. Изяснено е по безспорен начин, че подс. В. е направил всичко възможно, за да отнеме вещта и установи трайно владение върху нея, като е употребил сила, за да я издърпа и откъсне от врата на пострадалия, а впоследствие държейки я в ръката си е тръгнал да бяга. Но св. Г. е подгонил подсъдимия, за да го хване и евентуално възвърне собствеността върху отнетата вещ. Тази съпротива на пострадалия е възпрепятствала подсъдимия да задържи владението върху отнетата вещ, поради което я е хвърлил на земята и е избягал извън заведението. В този смисъл е бил заплашен реално и непосредствено от разкриване или залавяне^[4] с отнетата неправомерно вещ, поради което се е отказал да довърши изпълнителното деяние, поради което очевидно не е налице и доброволен отказ от опит по собствена подбуда в смисъла, визиран от защитата на чл.18, ал.3, б.„а“ от НК^[5].

Накрая от окръжния съд са съобразени в интерес на осъденото лице, особеностите на инкриминирания случай, довели до промяната на обжалваната присъда и в частта за индивидуализацията на наложеното му наказание, което при условията на чл.58, б.„а“, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК е намалено от две години на една година „Лишаване от свобода“ и е потвърдена присъдата в останалата ѝ част.

С оглед на гореизложеното, доводите за нарушение на материалния и процесуалния закон се явяват неоснователни, поради което и искането за възобновяване на наказателното производство следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложените съображения, Пловдивския апелативен съд,

---

[1] Вж. Ч., М. Досъдебното производство по НПК, ИК“С.“, 2013г., с. 513, абз.2.

[2] Вж. отново Ч. М., цит. съч., с. 622 - 623.

[3] Вж. отново Ч., М. цит. съч., с. 144 -145.

[4] Двамата до момента не са се познавали, което е наложило пострадалия да подаде жалба в полицията за предприемане на действия по неговото установяване, осъществени от св. Т..

[5] Вж. старите, но актуални Р. №338/1971г., Р. № 52/1971г. и Р. № 45/1972г., всички на н.о. на ВС.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения М. В. В. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 296/2020 г. на Районен съд – Асеновград и ВНОХД № 1234/2021 г. на Окръжен съд – Пловдив.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____